

Duch Święty

1. Gdy po raz pierwszy spotykamy jakąś osobę, to zazwyczaj chcemy poznać jej imię. Tym imieniem ją potem nazywamy i przywołujemy, wyróżniamy spośród wielu innych osób i pod tym imieniem ją zapamiętujemy. Także trzecia osoba Trójcy Świętej ma swoje imię, chociaż o bardzo swoistej naturze. Nazywa się Duchem. Na początku Księgi Rodzaju, w opisie stworzenia świata jest mowa o Duchu Bożym, który unosił się nad wodami. Pojęcie „Duch” jest tłumaczeniem hebrajskiego słowa „ruah”, które oznacza tchnienie, powietrze, wiatr. W Starym Testamencie słowo „Duch”, gdy odnosi się do Boga, występuje zazwyczaj z określeniami: Boży, Pański, Święty.

2. Kim jest Duch Święty? Katechizm Kościoła Katolickiego uczy: **„Duch Święty jest trzecią osobą Trójcy Świętej, współlistotny Ojcu i Synowi, z Ojcem i Synem wspólnie odbiera uwielbienie i chwałę”** (por. KKK 685).

Duch Święty jest osobą Boską, odrębną od Ojca i Syna, pochodzącą od nich, równą Im w godności, będącą wraz z Nimi jednym tylko Bogiem. Teologowie wnikając w tajemnicę pochodzenia Ducha Świętego mówią, że Duch Święty pochodzi od Ojca i Syna jako odwieczne tchnienie i osobowy wyraz wzajemnej miłości Ojca i Syna.

3. Tajemnica Ducha Świętego została wyraźnie objawiona dopiero w Nowym testamencie przez Jezusa Chrystusa. Duch Święty objawił się podczas chrztu i Przemienienia Jezusa oraz w dniu Pięćdziesiątnicy, gdy został zesłany na Apostołów. Gdy Jezus zapowiada i obiecuje Apostołom Ducha Świętego, nazywa Go „Parakletem”, co dosłownie oznacza: „Ten, który jest wzywany przy czymś” (J 14,16.26). „Paraklet” tłumaczy się zazwyczaj jako „Pocieszyciel”; „A Pocieszyciel, Duch Święty, którego Ojciec pošle w moim imieniu, On was wszystkiego nauczy” (J 14,26). Jezus nazywa też Ducha Świętego „Duchem Prawdy” (J 16,13).

W listach św. Pawła znajdują się następujące określenia: Duch obietnicy (Gal 3,14); Duch przybrania za Synów (Rz 8,15); Duch Chrystusa (Rz 8,14); Duch Pana (2 Kor 3,17); Duch Boży (Rz 8,9). U św. Piotra Apostoła pojawia się nazwa Duch chwały (1 P 4,14).

Najczęściej używanym w Biblii imieniem własnym Trzeciej Osoby Boskiej jest Duch Święty. Te określenia podkreślają naturę bądź działanie trzeciej Osoby Boskiej. Ojcowie Kościoła nazywają też Ducha Świętego duszą Kościoła. Jego działanie podobne jest bowiem do roli duszy w żywym organizmie ludzkim, w którym jest ona źródłem życia i jedności. **Kościół jako wspólnota wierzących w Chrystusa jest miejscem poznania Ducha Świętego.** Jest On obecny: w księgach Starego i Nowego Testamentu; w Tradycji i Nauczycielskim Urzędzie Kościoła; w liturgii sakramentalnej i modlitwie; w charyzmatkach i urzędach Kościoła; w znakach życia apostołowskiego i misyjnego; w świadectwie świętych (por. KKK 688).

„Nikt nie może powiedzieć bez pomocy Ducha Świętego: Panem jest Jezus” (1 Kor 12,3). Duch Święty pozwala nam poznać, iż Jezus jest Synem Boga żywego. On przypomina Kościołowi wszystko, co Chrystus powiedział.

Bez Ducha Świętego nie jesteśmy w stanie żyć jako chrześcijanie. On jest wewnętrznym Nauczycielem życia według Chrystusa, słodkim gościem i przyjacielem, który to życie inspiruje, prowadzi, poprawia i umacnia (zob. KKK 1697).

Jak pogłębiam swoją więź z Duchem Świętym? Kiedy modłę się do Trzeciej Osoby Trójcy Świętej?

4. **Zapamiętajmy: „Duch Święty jest jedną z Osób Trójcy Świętej, współlistotny Ojcu i Synowi i z Ojcem i Synem wspólnie odbiera uwielbienie i chwałę. Duch został wysłany do serc naszych (Gal 4,6), abyśmy mogli otrzymać nowe życie dzieci Bożych. Duch Święty jest niewidzialny, lecz poznajemy Go poprzez Jego działanie, gdy objawia nam Syna i kiedy działa w Kościele** (por. KomKKK 136, 137).

Biskup Roman Marcinkowski